

FASORI HARANGSZÓ

A Budapest Fasori Református Egyházközség Hírmondója

Újfolyam

26. szám

2004. szeptember

Búcsúzás

*„Mert nincsen itt maradandó városunk,
hanem az eljövendőt keressük.”*

*„Jézus Krisztus tegnap, ma és mind-
örökké ugyanaz.” (Zsid 13,14–8)*

Gyorsan elmúlt a nyár, már az őszi hangulat uralja a napokat. Elindult az iskolaév, sárgulnak a falevelek. Szép évszak ez, mégis érzékelhetőbb az elmúlás ilyenkor, mint a tavaszi rügyfakadáskor vagy a harsogó nyár közepén. Milyen melankolikus hangulatban van a mi alapjában véve vidám természetű lelkipásztorunk! – mondhatja, aki olvassa ezt a vezércikket, és a végén lévő aláírásra tekint.

Valóban az elmúlás érint meg ilyenkor. Így vagyok minden komolyabb időszak lezárásakor, távlatosabb búcsúzáskor is.

Most különös helyzetben vagyunk. Nyolc évi közös szolgálat után Isten átirányította Somogyi Pétert és Krisztinát a kecskeméti gyülekezet vezető lelkipásztori állásába. Tudjuk, hogy Ő irányította át őket, hiszen megismertük egymást a közös évek alatt, így

az is világos volt, hogyan harcoltuk meg életünk alapkérdéseit. Tudomásul kell venni, hogy ami tegnap még teljesen időszerűen közös harc volt, az ma már más súllyal nehezedik a vállunkra. Számukra új kihívás nehéz, de reménnyel teli gazdag útja indul, számunkra pedig az Isten ajándékaként kialakult gyülekezeti életmenet folytatása következik. Jóllehet ők is, mi is Isten országában gondolkodunk, nem csupán egy gyülekezet életében, mégis nyilvánvaló, hogy a mindennapi találkozásokat, közös élményeket, szolgálatokat tekintve búcsúzás helyzetében vagyunk.

Olyan jó, hogy Isten Igéje úgy mutatja be Jézust és az apostolokat is, mint akik a megpróbáltatásokat, örömeiket és bánatokat nem gépies keménységgel, hanem mélyen érző szívvel hordozták. Jézus sír Lázár sírjánál, annyira együtt érez a gyászoló testvérekkel. Sír Jeruzsálem felett virágvasárnap, pedig mire a város elpusztul, Ő már régen visszatér az Atyához. Pál apostol így ír a szeretett thessza-

MAGVETÉS

lonikabeli gyülekezetnek: „*Mi pedig, testvéreim, miután külsőleg, de nem szívünkben, egy rövid időre elszakadtunk tőletek, annál nagyobb vágyódással törekedtünk arra, hogy ismét lássunk titeket.*” (1Thessz 2,17) Az „elszakadtunk” szó az eredetiben így is fordítható: „elárvultunk”.

Minden búcsúzásban, különösen ha szeretünk tőlünk végső földi búcsút kell vennünk, ott van az árvaság íze mélyen. Milyen jó, hogy tudja ezt a mi Urunk is. Így szól tanítványaihoz a Biblia legvigasztalóbb fejezetében, János evangéliuma 14. részében: „*Nem hagyalak titeket árván, eljövök hozzátok.*” (18. vers) El is jött Szentlelke ajándékában, és azóta is vigasztalja az elárvult gyermekeit. Bennünket most a Zsidókhoz írt levél 13. részének két fent idézett mondatával vigasztal.

Határállomásokon tudatosítanunk kell, hogy Isten gyermekei mindig úton vannak a jelenlegi hazából az örök haza felé. Itt soha nincs végső táborunk. Mások élhetnek úgy, hogy belefeleljköznek az ittenibe, az elmúlóba – de nekik nincs másik hazájuk. Szegények. Tudják, nem tudják – előbb-utóbb érzékelik, hogy a földi életük totálisan az elmúlóra épül. Isten gyermekei szívükkel, hitükkel az eljövendőbe gyökereznek már, és úgy vannak itt, mint akik tudják, ez nem maradandó otthonuk. Erre időről időre figyelmezteti is őket Urunk, amikor a biztosnak vélt kapcsolataikból, helyzetükből kizökkenti őket. Vegyük az Úr kezéből, hogy most ezt végzi közöttünk is. Szoros, életre szóló, sőt örök életre szóló kapcsolatokat, éveig tartó összetartozást, egybedolgozott szolgálatokat zár le – igaz „külsőleg, de nem szívünkben” – és indít mindannyiunkat a jövő felé.

Milyen jó, hogy e jelzett fejezetben többszörösen aláhúzza világít az Ige: „*Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.*” Ennél vigasztalóbb biztonságot nem kereshet

az Isten gyermeke. Bármilyen változás történik életében, kapcsolataiban – ez nem érintheti az Úrban való elrejtettséget. Pál apostol egyik nagy vallomása így hangzik: „*Meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.*” (Róm 8,38–39) Jézusban összeér az itteni, a múlandó és az örökkévaló. Ő az „Örök Kőszál” (458. dicséret). Aki már Őrá építheti üdvösségét, annak itt a földön is Sziklán áll az élete. A változások mind megrázhatják, megterhelhetik, nyugtalaná tehetik, de az Örökkévaló Szikláról le nem vehetik.

Mostani búcsúzásunkban így vigasztal áldott Urunk bennünket. Kívánunk áldást, gazdag éveket, az Úrban kapott sok-sok új testvért a távozó Családnak – áldott találkozások reményében! A szívbeli, odaadó szolgálatuk gazdag éveinek ajándékaiért velük együtt adunk hálát a Kegyelem Urának. Közben pedig még szorosabbra zárjuk sorainkat, mint akiket megérintett az elmúlás szele, így még jobban értékeljük azokat a kapcsolatokat, közösséget, amelyben éltet, járat bennünket itt a Faszorban Urunk. Tőle kérjük: „Fogjad a kezünk, míg megérkezünk” (434. dicséret). Úgy legyen! Ámen!

Végh Tamás lelkipásztor

Gyülekezetünk szeptember 12-én ünnepi istentiszteleten búcsúzott el a Somogyi családtól. Somogyi Péter hirdette az Igét, majd felesége, Krisztina szolt a gyülekezethez. Ezután a Faszor nagy családja, testvéri közössége – a fiatalság, a gyermekek a felnőttek – énekszóval, szép szavakkal köszöntötték a családot. Végül dr. Szabó Mihály főgondnok és Végh Tamás lelkipásztor szolt szeretettel a családhoz és a gyülekezethez, hálát adván az Úrnak az eddigi közös szolgálatért, az együtt töltött éveikért.

LELKI HÁZUNK TÁJA

Jézus győzelmének vagyunk tanúi!

Kedves
Somogyi család!

A faszori testvérek nevében szólok Hozzátok, hogy megpróbáljam néhány szóban elmondani azt, ami elmondhatatlan. Nem búcsúszunk, hiszen olyan jó azt tudni, abból táplálkozni, hogyha Isten máshová is vezérelt

Benneteket, akkor is itt maradtok velünk, a Faszorban, örökké – a lelkekben, a szívekben, a családos alkalmakon, anya- és páros körön, a gyerekfoglalkozásokon és minden együttlétiünkön. És ha mi itt is maradunk Budapesten,

LELKI HÁZUNK TÁJA

a Fasorban, bizonyára Ti is érzitek, hogy – lélekben – kicsit Veletek megyünk valamenynyien.

Kedves Krisztina és Péter!

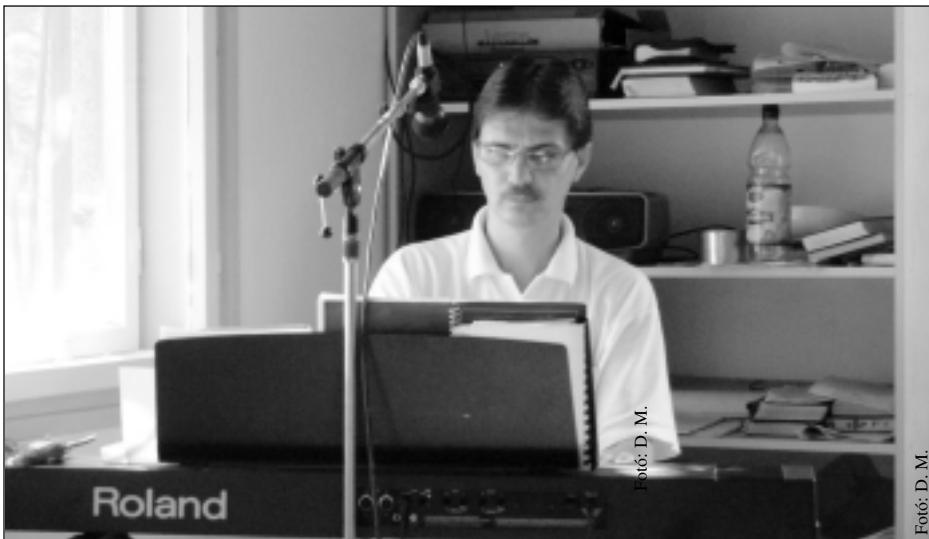
Igen, jó, ha tudjátok, hogy Ti továbbra is szolgáltok itt – itt is! És nemcsak azért, mert visszavárunk Benneteket – hol egy-egy keresztlőre, esküvőre, közös csendeshetekre, bármilyen családos programra –, hanem azért is, mert amit Tőletek kaptunk az elmúlt esztendőben, mi, fasori családok, olyan mélyen belénk gyökerezett, oly mélyen belevésődött a szívéinkbe, lelkünkbe, hogy ez a szolgálat tovább él itt is, e templom falai között. Visszavisszacsengenek a mondataitok, az evangélium üzenetei, intéseitek, tanításaitok, visszahangoznak nagy együtt nevetéseink, nem felejtődnek küzdelmeitek, fel-felvillannak a sok-sok csodálatos és örömteli program pillanatai. Mennyi szép élmény, hány kirándulás, mennyi áldott beszélgetés Tahiban, Isten táborának susogó fái alatt! Kitérőlhetsen emlékek százai. És nemcsak szolgálatok gazdag gyümölcscsokara, a Tőletek kapott krisztusi tanítás marad itt, hanem a szeretetetek, és persze a példátok, amit adtatok. Hogyan él egy keresztyén család, mit jelent a gyermek, milyen a krisztusi összetartás, őszinteség, harmónia, következetesség.

A keresztyén ember hitének nagy próbája, hogy miként tudja elfogadni Isten döntéseit. Sokunknak fáj, hogy Kecskeméten folytatjátok, hiányozni fogtok, de békesség és hála van a szívéinkben, mert tudjuk, hogy Jézus Krisztus győzelmének vagyunk tanúi, részesei. És ezt a győzelmet látni, átélni, megtapasztalni a hívő ember számára a legcsodálatosabb érzés.

Kecskemét közel van. A krisztusi szere-
tekből font kötelek pedig mindennél erősebbek. S ha el is mentek, a lényeg – köztünk is, kedves Somogyi család – megmarad. És megmarad a hit, a remény és a szeretet. És ezek közül a legnagyobb, a szeretet.

Isten áldását kérjük további szolgálatokra és életekete!

2004. szeptember 12.
Devich Márton

BIZONYSÁGTÉTEL

Imhol vagyok, Istenem

„Imhol vagyok, édes Uram, Istenem, kész vagyok mindenben néked engednem...” (399. dicséret 1. vers.)

Egy régen élt lelkipásztor, Szepetneki János († 1555) éneken mondott hitvallása a 399. dicséret 15 verse. Azonban ez a hitvallás a mindenkori keresztyén ember vallomása, így a majd 450 évvel később élő lelkipásztoré is. Így írom ezeket a sorokat most bizony-
ságtételképpen arról, hogyan is értettük meg Isten vezetését a Kecskeméti Egyházközség hívásával kapcsolatban.

A lelkipásztori szolgálat hivatás és küldetés egyben. Ott van a helyén az ember, ahová Isten küldte. Így éltük meg ezt a Fasori gyülekezetben is, ahová elhivatunk, és ahová elküldött az Úr egészen egyértelműen. Helyünkön lehettünk, és ezért történtek kegyelemből helyénvaló dolgok közös szolgál-
tunkban, amire nagy hálával emlékezünk. Az elmúlt 8 esztendő alatt hívott több gyülekezet is, de Isten egyértelművé tette mindezt, hogy maradnunk kell. Ő nem küldött. S a lelkipásztorok számolnia kell az Ige igazságával: „Mi módon prédikálnak pedig, ha el nem küldetek?” (Róm 10,15). Öröm volt megérteni, hogy Isten a Fasori Egyházközségbe rendelt, és kiváltság volt szolgálni Őt ezen a helyen. Nem vágytunk el, nem indított semmi és senki, hogy elmenjünk kedves gyülekezetünkől, ahová annyi szál kötött, ahol minden olyan fontos volt számunkra. Mégis már egy évvel ezelőtt, 2003 tavaszán egy komoly tusakodás közepette értette meg az Úr velem, hogy bár én mindenhez ragaszkodom a Fasorban, ki kell mondanom a templom csöndjében, könnyek között is, hogy itt semmi nem az enyém. Minden az Övé! S erőtlenségemben az Ő ereje által ki tudtam mondani ezt. S az Úr mégsem

vette akkor el. Mérheterlen öröm és békesség töltötte el a szívem.

Idén azonban, tavasszal egy újabb hívás érkezett. Varga László kecskeméti lelkipásztor, egyházkerületi főjegyző hívott be magához és elem tárta, hogy arra a lelkipásztori állásra, amelyet ő 28 éven át betöltött, szeretne meghívni a gyülekezet vezetése, miután ismerik szolgálatunkat, amit ott kezdtünk 1991-ben. Ő hosszú ideje imádkozott azért, ha leteszi a szolgálatot, hadd követhessem én ebben a küldetésben. Arra kért, tusakodjunk meg ezt az Úr előtt. Nehéz teherrel a szívemben tértem haza. Vívódtam a gondolataimmal, s be kell vallanom, az volt először a szívemben: „Ugye, Uram, nem akarsz elvinni minket?” Isten így válaszolt másnap a napi Igén keresztül: „Nem a szemnek szolgálván, mint akik embereknek akarnak tetszeni, hanem mint Krisztus szolgálói, cselekedvén az Istennek akarját lélekből...” (Ef 6,6) Nem emberi tényezőkre kell néznünk elsősorban, hanem az Úrra, és az Ő akaratát kell cselekednünk. Jó ezt kimondani újra és újra. Nem sokkal később a Római levelet kezdtük el olvasni, és annak első fejezetében az apostol készsége megállította minket. Ő imádkozott azért, hogy Isten akaratából kész elmenni Rómába is: „Pál, Jézus Krisztusnak szolgálója, elhívott apostol, elválasztva Isten evangéliumának hirdetésére...vajha egyszer már jó szerencsés út adódnék nékem Istennek akaratából, hogy hozzátok mehessek;...Azért ami rajtam áll, kész vagyok néktek is, akik Rómában vagytok, az evangéliumot hirdetni.” (Róm 1. 1,10,15) Isten akaratából adódóan kész volt Rómába menni, hirdetni az evangéliumot. Végig kellett gondolnunk, hogy vajon mi készen vagyunk-e? Ott-e a készség a szívéinkben? Megharcolva ki lehetett és ki kel-

BIZONYSÁGTÉTEL

lett mondanunk: szeretnénk készen lenni bármire, hiszen nem a magunkéi vagyunk.

S ekkor két ízben is elének került a 399. dicséret. Egy egyházmegyei látogatás során az egyházmegyei gondok, Veres Sándor idézte, illetve a Fasorban Végh Tamás lelkipásztor testvérem egyik igehirdetése mellett énekel-tük. Feleségem szeme könnyes lett... Egy mártír lelkipásztor teljes készsége fogalmazódott meg ebben az énekben: „...*Kész vagyok mindenben neked engednem...Oda megyek, ahova parancsolod Legyen, Uram Isten, valamint te akarod!*” (1-2 vers). S lassan, de egyértelműen késszé tett az Úr: Ha menni kellene, készen vagyunk. Az Ő akarata a legfontosabb. Gyülekezetünk látogatását egyházmegyénk esperese és gondnoka látta el idén. A presbiteri gyűlés elején, a bibliaórán Simonfi Sándor esperesünk arról vallott, milyen nagy tusa volt az Ige választása számára. A napi Igék közül a nehezebb, ószövetségi Igét kellett hoznia: „*Embernek fia! Ímé, én elveszem tőled szemeidnek gyönyörűségét...*” (Ez 24,16) S többek között arról vallott, milyen valóságos lehet ez egy lelkipásztor életében, akinek küldetése hasonló a prófétáéhoz. Elveheti őt a gyülekezetétől, illetve a kedves gyülekezetet tőle... Nagyon megdöbbenettek szavai, ő nem tudta, mi játszódik le bennünk. Majd a konfirmandusok közötti evangélizáció három alkalmának egyetlen Igéje szólt nekik és nekem is, ahogyan hallgattam azt Végh Tamás lelkipásztor testvérem szájából: „*Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosság-ra, és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek...*” (ApCsel 26,18 Új ford.) Nehéz tusa és vajúdás következett, amíg megszületett a döntés a szívünkben. A gyülekezeti, emmausi csendeshéten még mélyebben szólított és terelgetett az Úr, amire az ezt követő héten került sor. Beszélgetések, imádságok, Igék,

gondolatok, énekek vittek közelebb a megadáshoz: „*Azért küldelek el...*” Egy kedves testvér szavai, aki nem tudta, mi zajlik bennem, megdöbbenettek: „*Én már nem a Fasorba járok, hiszen eredetileg sem oda tartoztam, de miután megerősített az Úr, megértettem, nem is maradhatok ott, hiszen mi lenne a többi gyülekezettel, ha mindenki a Fasorba járna...*” Azon a héten újra olvastuk a mindennapi kenyérünkben azt az Igét, amely a gyűrűnkbe van vésve: „*És adok nékik egy szívet és egy utat, hogy mindenkor engem féljenek, hogy jól legyen dolguk, nékik és az ő fiaiknak ő utánuk.*” (Jer 32,39) S mikor hazatérve együtt csendesedtünk el újra feleségemmel, együtt bizonyosodtunk meg arról, hogy nemcsak hívnak, hanem küldenek is. Az Úr küldöttei leszünk a kecskeméti gyülekezetben is. Ha a gyülekezet megválaszt, mennünk kell. S így történt. Nem azért mentünk, mert bármi elvitt volna a Fasori gyülekezetből, nem azért, mert bármi csábított ott, hanem azért, mert Isten világossá tette akaratát, és ennek engedtünk. A szálak azonban, amelyek összekötnek minket, testvéreket az Úrban, örökkévaló szálak. Ezért nem is igazán búcsúzunk, csak köszönünk hálás szívvel és imádsággal gondolva a Fasori gyülekezet minden tagjára abban a hitben, amit Pál Isten Lelke által megfogalmazott: „*Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségéteket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban.*” (Fil 4,19)

Ezúton is hívjuk és várjuk szeretettel a kedves Testvéreket a Kecskeméti Református Egyházközségbe történő beiktatásra, október 17-re, délután három órára a Kecskeméti Református Templomba!

Családom minden tagja nevében köszöntöm a Testvéreket a találkozás reményében, az Úr Jézus nevében:

Somogyi Péter lelkipásztor

LELKI HÁZUNK TÁJA**A szeretet himnusza szólt hozzánk**

Fotók: D. M.

Gyülekezetünkben július 19. és 24. között mintegy százan Isten táborában családos héten vettünk részt. Amikor megérkeztem, fülemben még hallatszott a világ zúgása, az egymásra zsörtölődő emberek rekedt hangja a buszon, a villamos csikorgása a sínpárokra, a futó emberre hátratekintő riadt tekintet, a ráncolt homlokkal érkező váratlan rémület, a kétségbeesett gyűlölet kiáltása a telefonkagylóból. Félttem mindattól, ami még kísértett ebből a kinti világából, kételkedő menekülve oda, ahol az Úrról beszélünk, ahol lemondó, gúnyos mosoly nem sejtik a másik szája sarkán az Ő neve hallatán. Ekkor még nem tudtam, hogy ahova beléptünk, áldás helye. Ezt a végtelen áldást pedig másként nem lehet megírni, csak úgy, hogy az azóta is bensőmben folyamatosan megélt végtelen

kegyelemről beszélek azokkal a gondolatokkal, amelyeket családos hetünk folyamán a Szentlélek által hangzottak el szívemben.

Nyugtalan volt szívem. Te az ajtó előtt álltál, zörgettél. Korábban azt hittem, hogy már nyitva van ez az ajtó, de akkor még csak irgalmadban bíztam, abban, hogy bármit is teszek, Te úgyszólván megbocsátod, és ehhez nem kell megváltoznom. A Te agapédnak köszönhetem, hogy ma már tudom, hogy én egyedül semmi vagyok. Nélküled, a magam erejéből tett keserves próbálkozások mind eredménytelenek. Csak akkor vagyok képes akár mire, ha az én Pártfogóm munkál bennem. Ez pedig nem az én együttműködéssel jön létre, hanem a Szentlélek által, Ő tanít meg minket, de ez a tudás is csak Ő általa maradhat meg és gyarapodhat. Ehhez pedig kell a

LELKI HÁZUNK TÁJA

Vendégünk volt a Harangszó együttes

hitem, hogy Ő tanít engem, a hitemhez pedig az Úr kegyelme, az hogy meghallgatta könyörgésem, hogy munkáljon bennem. És ezután már lesz az én hitem szerint, amely hit belőle, és nem belőlem fakad.

Leroskadok bűneim terhével Krisztusom a Te kereszted előtt, leteszem bűneimet a Te kereszted alá. E kegyelem nélkül már nem is élnék. Nemcsak hogy meghagyja életem, hanem új életet ad, sőt gyermekekkel áld meg engem.

A családos hét utolsó napján a morzsaszedésre készülve vettem kezembe azt az Igét, amelyet érkezésünk napján kaptam, a papírlapon ez állt: „Aki megtalálja az ő életét, elveszíti azt; és aki elveszíti az ő életét én érettem, megtalálja azt” (Mt 11,39; Mk 8,35; Lk 9,23, 17,33; Ján 12,25). Uram, megnyitottam az ajtót. Tölts meg, Uram, Szentlelkeddel.

Bizony többen úgy érkezünk a táborba, hogy legszívesebben visszafordultunk volna útközben: „alig isme-

„Ha szeretet pedig nincs bennem: semmi vagyok.” (1Kor 13)

rünk valakit”, „mennyi munkát, rendezetlen ügyet hagytunk hátra”, és hasonlókat gondoltunk a világ lelkével áthatva, a gonosz által visszahúzza. Az elkövetkező napok azonban újra és újra, beljebb és beljebb vezetnek Isten országába minket, átfórálvá szívünket és megtérésre irányítva életünk ösvényeit. A közös áhítatok mellett lelkipásztoraink felváltva tárták fel Isten Igéjének mélységeit a Szentlélek által ihletett, Pál

apostol által lejegyzett csodálatos Szeretethimnusz (1Kor 13) örömhírének segítségével. Közelebb kerülve Isten szeretetének melegéhez újra megtapasztalhattuk Atyánk szeretetét mint a legnagyobb és tökéletes szeretet, és a Fiú szeretetét, amelynek mélységére úgy is rádöbbenhetünk, ha a Szeretethimnusz szeretet szavát Jézus Krisztus nevével helyettesítjük. S újra tanultuk, kötelességünk a Szentlélek erejének forrásából merítve a földön e szeretet visszasugárzása, továbbadása egymás és Teremtőnk számára.

LELKI HÁZUNK TÁJA

Az alkalmak után három – hit, remény és szeretet elnevezésű – csoportban beszélgettünk meg és oszthattuk meg egymással a Szeretethimnusz adott szakaszai kapcsán szívünkben felmerült gondolatainkat, kérdéseinket, küzdelmeinket. A csoportbeszélések alkalmával nem csupán közösen gondolkodtunk Isten Igéjéről, hanem megismertük egymást. Mindez az alkalmakon kívül is tovább élt, így mind a közös étkezések, játékok, kirándulások, előadások, vetélkedők, gyermekprogramok vagy éjszakai beszélgetések e szeretet jegyében és aurájában szőttek körül bennünket. Hol voltak már ekkor a kezdeti kísértések hangjai? Hálát adunk az Úrnak, hogy világosságához fel nem érhet a sötétség zaja!

Urunk végtelen szeretetének ereje által, Isten Szent Lelke lelkészeink segítségével többeknek új szívet adott a csendeshét alatt, így leírhatatlan változások tanúi lehettünk tovább mélyülve hitünkben és hálánkban az

újra és újra teremtő, rendet tévő krisztusi szeretet irányába. Így válhatott közösségünk Isten igazi, hiteles Táborává, ahogy közös tábore nékünk első sorai fogalmaznak: „Isten tábora szent hely lehet, / Ha szívedet az Úrhoz emeled.” Az Úrhoz emelt szívvel, Isten szereteténél melegegde úgy éreztük magunkat, mint „kicsiny mennyországban”, hasonlóan a három tanítványhoz, akik elkísérték Jézust a színeváltozás hegyére, s ahogy ott Péter apostol, úgy a tábor lakói közül is többen kijelentették: „Mester, jó nekünk itt

lennünk, csináljunk ezért [...] hajlékot” (Lk 9,33; Mk 9,5), és maradjunk itt. Urunk azonban arra szólít minket, hogy vigyük vissza a világba mindazt, amit megerősített bennünk, ahogy azt Jézus kérte az Atyától: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól” (Jn 17,15). Ebben az értelemben, ahogy egyik lelkipásztorunk megfogalmazta, olyan „edzőtáborban” vettünk részt, amely e szolgálatra

LELKI HÁZUNK TÁJA

készítetett és készített fel minket.

Hálatelt szívvel álltunk így gyermekeinkkel a gyülekezet színe elé a táborunk utáni első vasárnapon, elénekelve Isten Tábora című énekünket „háttérül” szolgálva testvérünk bizonyoságtévő, táborozásunk alatt született versének s másik testvérünk szavainak.

Hisszük és kérjük az Urat, hogy életünk és szolgálatunk példája gyülekezetünkben új és új testvéreket indít arra, hogy részt vegyenek közösségünk hétköznapi alkalmain, csendeshetén, hiszen „jó és gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak a testvérek” (Zsolt 133:1).

Kedves Testvérünk! Jézus Krisztus szeretete „soha el nem fogy” (1Kor 13:8), téged is vár és hívogat, hogy életed minden percében hagyj, hogy szeressen téged. Hát lehet ennél nagyobb és izgalmasabb esemény az életünkben? Táborunk is kicsiny, de szilárd bizonyosság minderről.

Papp Virág

Lux Ferenc testvérünk volt a gondnokunk

Isten táborában

**Forró nyárban lüktet a város
Izzik az aszfalt, szikkad a táj,
Szomjas a Földön ember és állat
Testet üdítő esőre vár.**

**Testtel a lélek is szikkad e tájban
Nagy rohanásban hajszol a vágy,
Enni és venni, szeretve lenni,
Szerezni, élni futva muszáj.**

**Hús Duna partján kis ligetecske
Mézizű termés érik a fán,
Áldott, élő, bővízű Forrás
Táplálja dúsan, gazdagon ám.**

**Fasorból való szép lombú fácska
Erősödik itt nap, nap után.
Igék kincsével bőven megáldva
Termőre fordul nyár derekán.**

**Tűnik az élmény, eljön a hétfő.
Újra a város ritmusa vár.
Jaj, ki ne száradj zöldellő fácska,
Forrásodtól el sose válj!**

**Hogyha feléled újra a régi
Sürgető, izzó élni muszáj:
Frissülj fel minden szép,
súlyos szóban,
Melyből a Szeretet Himnusza áll!**

(Szakolczayné Éva)

Lelki ruhatárunk

Ifihét, Tahitótfalu, augusztus 13–19.

„Öltetek tehát magatokra – mint Isten választottai, szentek és szeretettek – könyörületes szívet, jóságot, alázatot, szelídséget, türelmet. Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasza volna valaki ellen: ahogyan az Úr is megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is. Mindezek fölé pedig öltözzétek fel a szeretetet, mert az tökéletesen összefog mindent.” (Kol 3, 12–14.)

...hangzott az Úr felhívása. Az ifihét minden napjára jutott egy-egy ruhadarab. Krisztus meg csak várt. Eltelt egy nap. És Ő csak türelmesen szemlélte, ki mennyire veszi komolyan a felhívást. Aztán jött a következő ruhadarab. Ő még mindig csak várt, és szemlélődött. Majd egyre többen jöttünk rá, hogy az Úr napról napra felkínálja nekünk ezeket a ruhákat, de mi sohasem nyúlunk értük, lelki-leg meztelenül járunk-kelünk. Arra is ráeszméltunk, hogy nem elég tudnunk: akkor vagyunk Krisztus hű követői, ha felöltjük a fenti ruhadarabokat. Egyre több táborlakóba hasított mélyen a felismerés, hogy cselekedni is kell: fel kell öltözködnünk! Az öltözékeket Krisztus fáradhatatlanul, újra és újra felkínálja. Segít is magunkra öltetni őket – hisz egyedül úgysem menne. Már csak mi hiányzunk!

Mivel a türelem nem volt az erősségem – és talán még most sem az, bár az Úrral már „dolgozunk” rajta –, úgy képzeltem, hogy ha Isten rámutat valamilyen hibámra, és én elhatározom, komolyan, hogy leteszem elé, akkor hipp-hopp, megszabadulhatok tőle. Ám ez soha nem sikerült. Kiábrándító volt. Úgy éreztem, hogy őszintén letettem. Akkor miért hagyja az Úr, hogy a Sátán kísértsen és vissza is húzzon? Miért nem veszi el tőlem végleg? Nem értettem, mi hiányzik. Hol van a hiba a gondolatmenetemben?

Az Úr azonban rávilágított: ez nem úgy működik, ahogyan azt elképzeltem. Nekem nap mint nap felöltözve a türelmet, újra és újra, tudatosan, oda kell figyelnem, és fel kell vennem a ruháimat, amiket Krisztus tálcán kínál. Nagy megkönnyebbülés volt ez. Az Úr nem várja el tőlem, hogy elsőre sikerüljön? Hihetetlen! Az ember azt hiszi, hogy ismeri az Urat, aztán rájön, hogy mégsem. Mert csak egy olyan Isten-képe van, amit Ő alakított ki magának, saját magából kiindulva. Milyen jó, hogy az Úr nem hagyott minket magunkra. Figyel ránk, beszél velünk, rámutat a hibáinkra, és folyamatosan, egyre többet érthetünk meg abból az Istenből, aki nem olyan, mint ahogy azt mi, emberek elképzeljük. És milyen jó, hogy nem olyan, hanem sokkal jobb annál!

Az egyik délelőtt Somogyi Péter épp a türelem felöltözéséről beszélt nekünk, amikor újra össze kellett törnöm. Az Úr egész héten arra vár – hangzott az Ige magyarázata –, hogy végre felöltözzük a felkínált ruhaneműket. Sőt nemcsak egész héten, hanem egész életünkben. De tovább is mehetünk: nemcsak egész életünkben, de már évezredek óta csak vár, türelmesen. Én meg arra nem vagyok képes, hogy napról napra felöltözve induljak útnak? Rögtön el is határoztam, hogy segítségül hívom a nagymamámnál látott módszert, és egy Igés táblát függesztettem ki valahol, a lakásban, ahol szem előtt lesz. Így nem kell reggelente meztelenül útnak indulnom. Nem lehet kifogás, hogy elfelejtettem. Végre minden reggel felöltözhetem a lelki ruhatár minden egyes darabját!

Ezen kívül még egy jó hírt szeretnék megosztani az olvasókkal: a tábor utolsó pillanataiban két ifis testvérünk is átadta életét Krisztusnak! Hála az Úrnak, aki a szívekben munkálkodik!

Kajáriné Gurzó Anikó

Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?

Bocskai István és a magyarok vallásszabadsága

Ha a Bibliánkat közepe nyitjuk ki, mindig a Zsoltárok könyve kerül a szemünk elé. Ez a könyv olyan költői formában írt imádságokat tartalmaz, amelyekben az egyes ember vagy az egész gyülekezet – örömben vagy bánatában – Isten színe elé áll. A 44. zsoltárban a megalázott, üldözött nép esedezik a szabadító Istenhez: „*Lelkünk a porba hanyatlott, testünk a földhöz tapadt. Siess segítségünkre! Ments meg minket irgalmadból!*” (44, 26–27).

Sokan imádkozhattak így a magyarországi ellenreformáció korai szakaszában is, hiszen már a Habsburg-uralom második évében (1527) törvény mondta ki, hogy „a protestánsok papjait halálbüntetéssel kell sújtani”; 1545-ben megkötözve hurcolták a lelkészeket Nagyszombatba; 1548-ban pedig az Országgyűlés száműzetésre ítélte a református lelképásztorokat.

A protestánsok vallásszabadságuk biztosítását az 1604. évi országgyűléstől várták; ámde Mátyás főherceg az országgyűlés 21. törvénycikkéhez koholt egy huszonkettediket – s ez a hamis törvénycikk törvényes alapot adott az ellenreformáció ostoba, elvakult, habsburgi szempontú, kegyetlen, magyarelles végrehajtásához. Falvak, városok ellen törtek a zsoldosok. Ebben a veszedelemben fogtak össze

hazánkban először a lutheránusok és a reformátusok. Csak férfi kellett a mozgásnak indult tömeg élére; kéz, amely az elementáris erőnek célt és irányt adhat. „*Te segítesz meg ellenségeinkkel szemben, gyűlölkölnet te szegyeníted meg*” (Zsoltárok, 44,8). Isten meghallgatta imádságaikat, és az Ő gondviselése nyomán fejedelmi pártfogót támasztott a protestantizmusnak.

Ez a fejedelmi pártfogó Bocskai István volt, aki a maga politikai súlyával és befolyásával, diplomáciai és hadvezéri képességeivel, valamint hatalmas vagyonával és református kegyességével a kellő időben készen állt gondviselészerű feladatának végrehajtására. Bocskai István (1557–1606), mint nagyváradi kapitány és bihari főispán, sokáig Habsburg-barát politikát folytatott. A szétszakadozott országot és a pártoskodó magyarságot erős Habsburg-vezetés alatt kívánta egyesíteni a törökkel szembeni eredményes fellépés érdekében. Ez az udvar iránti lojalitás az erdélyi főuraknak is sok volt, és száműzték Erdélyből, megfosztották birtokaitól. Ekkor Rudolf császár politikai tanácsadója lett – annak prágai udvarában. Itt eszmélt rá arra, hogy a magyarság nemzeti törekvéseiben nem számíthat a Habsburgok segítségére – mert őket a saját hatalmuk megszilárdítása

és a magyarokkal szembeni bizalmatlanság vezérli –, s ezért szükséges az önálló Erdély megeremtése. Hazatérése után az erdélyi rendek 1604-ben rehabilitálták.

Bocskai István hozzálátott politikai célja megvalósításához. Barbiano tábornok fegyveres támadására fegyveres ellenállással válaszolt. Maga mellé állította az Alföld „számkivetettjeit”, a munka nélkül maradt és jobbára fosztogatásból élő ökörhajcsárokat, a hajdúkat (akik a mohácsi vész előtti századokban az itt tenyésztett szarvasmarhákat ezres csapatokban hajtották ausztriai, németországi és olaszországi piacokra). Vallomásszerű országgyűlési előterjesztésében így fogalmazott: „Midőn az Úr által feladatomba elhívtam, kedvem ellenére volt, mert éreztem gyengeségemet. De remélve kegyelmes Istenem segítségét, és teljes hittel, hogy ő Szent Felsége meg fog segíteni, most már semmit sem fogok elmulasztani, hogy vállalkozásunkat diadalra vigyük az Ő és a nemzet dicsőségére.”

Ez a rendíthetetlen, Istenbe vetett hite indította őt arra, hogy – történelmünk során először – emberszámba vegye a hajdúkat. Neki nem csak ügyes fegyverforgatókat és halált megvető vitézeket jelentettek ők, hanem érezte, látta és tűrhetetlennek tartotta embertelen sorsukat. Szabad letelepedést és önálló birtokot ígért nekik. A hajdúk rádöbbentek, hogy az ő sorsuk közös a Bocskaiéval és a nemzetével, s életre-halálra összekötötték azzal a magukét.

Ellenállhatatlan küzdelmüket látva, Bocskai már az 1605-ös korponai országgyűlésen előtárta a hajdúk letelepítéséről, a paraszti és nem nemesi állapotukból való kiemeléséről készített tervét. Összesen 10 245 családot telepített le birtokain – ami mintegy hatvanegyszáz és fél ezer lelket jelent.

A hajdúság mindig hű támasza lett a

népeket elnyomó Habsburgokkal szemben a szabadságtörekvéseknek és a vallásszabadságot kivívó felkeléseknek. Bocskai három hét alatt zúzta szét velük Barbiano húszeseregét, majd a Felvidéken győzelmet győzelemre halmoztak. Jelszavuk volt: „Édes és dicső a hazáért meghalni” – zászlaikra pedig ezt a bibliai Igét hímezték: „*Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?*” (Róma 8,31). A felvidéki nemesség éppen olyan örömmel vette Bocskai fellépését és seregének győzelmét, mint az erdélyi rendek. Az erdélyiek az 1605-i országgyűlésen fejedelmüké választották Medgyesén, a magyarországiak pedig ugyanabban az évben Szerencsen. Itt a királyi koronát is felajánlották neki, de ő visszautasította – mondván: van megkoronázott királya az országnak. Az Országgyűlés pedig megszabta a békepontokat. S miután Bocskai fegyverei egyre fényesebben ragyogtak, Bécsben elkészítették a békeszerződést. Ez a békeszerződés biztosította 1606-ban először Magyarországon a vallás szabad gyakorlatát.

Bocskai István teremtette meg az újra Habsburg-uralom alá került Magyarországon és később Erdélyben is a református egyház törvényesített életének és munkájának politikai alapját. (Győzelmeinek tetőpontján vitte sírba 1606-ban az osztrák méreg...) Szobra odakerült a reformáció genfi emlékművének mellékalakjai közé, azok szobra mellé, akik a legtöbbet tették a reformáció, az egyház megújulása és a megújult egyház megmaradása ügyéért. Alakja mellé ezeket a szavait vésték: „Hitünknek, lelkiismeretünknek és régi törvényünknek szabadságát minden aranynál feljebb becsüljük.”

Összegyűjtötte: Dévai-Józsa Gábor

A töprengés mételye

„Semmiért se aggódjatok, hanem az imádság és könyörgés alkalmával mindig hálaadással vigyétek kéréseiteket az Isten elé. És az Isten békessége, amely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban” (Fil 4,6–7).

Korunkban sokszor tűnik úgy, hogy minden a feje tetejére áll, a gonoszság nöptönnő. Ilyen körülmények között könnyen válik az ember pesszimistává, akár depresszióssá is. Szakemberek szerint aggodalmaskodó gondolataink 30 százaléka soha be nem következő dolgoktól való félelem. További 30 százalék megtörténik, 12 százalék egészségünkkel kapcsolatos alaptalan félelmünk, 20 százalék pedig a szokásos napi kellemetlenségekre vonatkozik, a maradék csupán 8 százalék! Ebből az következik, hogy aggodalmaink 92 százaléka alaptalan! Van-e szabadulás? Természetesen van! Titka abban rejlik, hogyan viszonyulunk az élethez. Viszonyulásunk, belső hozzáállásunk pedig nem más, mint kialakult szokás, amelyet magunkévá tettünk. A szokások pedig megváltoztathatók. Hogyan változhat át az aggodalmaskodó hozzáállás bizalomra való hajlandóságra? A töprengés gyökere mindig az a félelem, hogy Isten holnap hátha már nem lesz Isten, vagy talán elfeledkezik rólunk, vagy esetleg jön olyan helyzet, amelyben Ő is tehetetlen. Az aggodalmaskodó ember csőlátásban szenved, csak az elképzelt bajokat és nehézségeket látja. A korábban feltett kérdésre igen egyszerű a válasz: aggodalmaskodás helyett imádkozás, ez az Isten parancsa. Segíthet továbbá az is, ha bátorító emberek társaságát keressük, biztató irodalmat olvasunk, olyan filmeket, darabokat nézünk meg, amelyek

elterelik figyelmünket görccseinkről. „...ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami szeretetreméltó, ami jó hírű, ami erényes és dicséretre méltó, csak ezekről gondolkodjatok!...” (Fil 4,8)

Gondjainkat legyőzheti az a bizonyosság, hogy minket Isten erős karja véd, és a körülmények nem győzhetnek le. Ha megfelelően viszonyulunk a dolgokhoz, akkor egyik hegy sem túl magas és egyik völgy sem túl mély. Az Isten iránti feltétlen bizalom felkelti és megtartja bennünk a reményt.

A sok mihaszna „görcsölés” helyett – amiken úgysem tudunk változtatni – figyelmünk kellene arra, amin tudunk változtatni.

Isten határozottan tiltja az aggodalmaskodást övéinek. Akár a 11. parancsolat is lehetett volna a kedves ének: „Ne aggodalmaskodjál, bízzál, nézz Istenedre fel...”

A töprengés gyökere mindig a hitetlenség. Az imádságnak tápláló gyökere pedig az Istenbe vetett bizalom. Az aggodalmaskodás energiaelszívó, az imádság energiamozgósító erő. Az imádkozásnak tágas a horizontja: a láthatatlanokat is komolyan veszi.

Az aggodalmaskodó csak a nehézségekre, az ellenségeire, s főleg csak önmagára néz. Az imádkozó ezeken túl Istenre néz, és komolyan számol vele és számít rá. Az aggodalmaskodó az elképzelt bajok világában él. Az imádkozó ember viszont a valóság talaján áll, aki számol a néha nagyon szomorú tényekkel, de ugyanilyen valóságosan számol a legfőbb tényezővel: a világ Urával, akihez ő bizalommal fordulhat imádságban.

Jézus Krisztus egyik utolsó mondata így szól: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, higgyetek Istenben és higgyetek énbennem.” (Jn 14,1)

A nyugtalanság, félelem nem más, mint bűn. Óvakodjunk az „istenkedéstől”, attól, hogy az élet terheit nem adjuk át Urunknak. A Biblia arra tanít, ne engedjük meg, hogy állandóan gyötörjenek a félelmek vagy a gondok. A nyugtalanság sokszor olyan helyzetbe sodor, hogy lelki görccseink testi tünetekbe csapnak át, megbetegszünk és orvosi segítségre szorulunk. (Magam is voltam már ilyen helyzetben.)

Az imádság mellett egyéb lehetőségei is vannak a gondokból történő szabadulásnak.

1. Gyakoroljuk a pozitív gondolkodást! Félreértés ne essék! Pozitív gondolkodással bűneinktől nem szabadulhatunk meg. Ennek útja bűnvallás, a bűntől csak Jézus szabadíthat meg. Gondolkodásunk döntő módon befolyásolja cselekedeteinket és érzéseinket. Szükséges, hogy fegyvelmezzük gondolatainkat,

hogy meglássuk életünkben a jót. Figyeljünk a kapott áldásokra. „Örüljétek az Úrban szüntelenül! Újra csak örüljétek!” (Fil 4,4)

2. Tegyük jót másokkal! Ha másoknak segítünk, kevesebb időnk lesz a saját ügyeinkről töprengeni. Az aggódó, panaszkodó embereknek hasznos másokkal jót tenni, vállalni valamilyen kreatív feladatot. Isten a legnagyobb próbák idején megajándékoz bennünket mély, mindent átható békéjével.

Kiáltunk lelki próbáinkon Istenhez! Ez mindenkinek joga. Adjon nekünk ehhez erőt a 46. Zsoltár: „Lássátok meg az Úr tetteit. Aki hadakat némit el a föld széléig, ívet tör, kopját ront, hadiszekereket éget el a tűzben. Csendesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten! A Seregek Ura velünk van, Jákob Istene a mi várunk.”

Hartman László

Fotó: Dr. Bartha Csaba

Kincskeresők

Ezen a nyáron is két turnusban szerveztünk Kincskereső tábort konferenciатеleпünkön. Összesen hetvennégyen a Julianna iskola tanulói. A kicsik táborát Somogyi Péter lelkipásztor, a nagyokét Végh Tamás lelkipásztor vezette. Bibliai témák alapján arról beszélgettek: Kiből lehet király? Így találtak lelki kincseket: a hűséget, a bizalmat, a bölcsességet, a bátorságot és az odaszánást – illetve azok jelképeit, amelyeket, mint ékköveket, koronájukra tűzték és azt vitték haza magukkal. A Kincskereső táborok testi-lelki épülést, gazdag programot és sok élményt adtak kicsiknek és nagyoknak egyaránt.

FÓKUSZ

Isten és haza

Honismereti tábor Makón

2004. augusztus 8. – megkezdődött az V. Kárpát-medencei Református Honismereti Tábor (Kb. 60 gyermek és 14 felnőtt). Házigazda a Makói Belvárosi Református Egyházközség, Kondrát Zoltán lelképásztor. Vendéglátónk a Belvárosi Katolikus Plébánia, ők adnak ételt, szállást.

A napok egyformák – már keret szerint – mert a tábori himnusz (Mert a haza nem eladó) nyitja, és végül az „Ó terjeszd ki Jézusom” kezdetű evangélimi ének zárja. Közben? Programok Ópusztaszeren, Békéscsabán, Szegeden, Gyulán, valamint természetesen Makón. Színház, város, múzeum, strand, vár, csónakázás mind-mind az Úr kegyelméből. Az, hogy egyáltalán létrejött a tábor, az hogy így végbement és az, hogy jövőre is lesz, az Ő csodája. Csodákat napról napra éltünk át, de terjedemi okok miatt erről majd később, és részletesen.

A tudóstanárok ismertetéseit, és a reggeli áhítatok és esti evangelizációs alkalmak üzenetét számon kértük. Volt ugyanis bibliaismereti (benne az elhangzottakkal), honismereti vetélkedő, valamint foci- és sakkbajnokság. Volt jókedv és szeretet, amit a gyülekezettől kaptunk – adtunk.

Makó? Makó! A kis „porfészek”, ahonnan nagy emberek indultak (Pulitzer József, Galamb József, Szirbik Miklós, Szikszai György, József Attila, Juhász Gyula, Erdei Ferenc stb. reggelig). Makó vendégül látott, és fiaként engedett el bennünket. Urunk volt velünk, és intézte dolgunkat, így szép rendben ment végbe minden. Dicsőséget az Ő Nevének!

Jeszenszky Róbert

Fotó: D. M.

Becsengettek

Megkezdődött a 2004/2005-ös tanév a Julianna Református Általános Iskolában, az első évad, amelyben ismét a Fasori Református Egyházközség az intézmény egyedüli fenntartója. Nagy felelősség ez – tisztában vagyunk vele. Édes gyermekünknek, Istentől kapott ajándéknak tekintjük az iskolát, szeretnénk simogatni, ápolni, erőnkhez mérten segíteni a növekedésben. Tiszteletben tartva az iskola mint oktatási intézmény autonómiáját, élni kívánunk fenntartói jogainkkal, mint jó, szerető, nevelő szülő, de ami ennél fontosabb, szeretnénk a gyülekezet és az iskola életét szorosabb szálakkal összefűzni. Szeretnénk, ha együtt lélegeznénk.

Szeretnénk a szülőkkel is folyamatos párbeszédet kialakítani, hiszen fontos tudni, hogy a Julianna épüléséhez nagyon számí-

tunk a szülők kisebb-nagyobb segítségére is. A simogatás első mozdulatai, hogy nyáron felújítottunk két tantermet. Nemcsak tisztasági festés volt ezekben a termekben, hanem teljes körű felújítás a vakolástól a villanyszerelésen és a parketacsizoláson át a nyílászárók javításáig. Reménységünk, hogy e felújítások megfelelő ütemezésben a következő években folytatódni fognak, és így öt-hat év alatt a teljes iskolaépület újjászülethet. Egy harmadik teremben a parkettát újítottuk fel, befejeződött a tetőszigetelés, és kifestettük az alagsori helyiségeket. Szülői és tanári segítséggel az udvaron is dolgoztunk, láthatnak kisebb változásokat – reméljük a gyerekek örömeire –, különböző felfestéseket, tengópályákat, ugróiskolákat, focipályát focikapukkal. Ősszel szeretnénk majd az épület környékét tovább szépíteni, ehhez kérni fogjuk majd újra a szülők segítségét.

Devich Márton iskolaügyi gondnok

BIZONYSÁGTÉTEL

A kapufa

Ebben az évben is Kincskereső tábor indult Tahiban, Isten táborában.

Két fiammal mentem szolgálni és építeni az Úr országát. A hét egyik témája az Úrba vetett bizalom volt. Nagy várakozással indultunk. Kedden, a második nap délelőttjén, amikor megjöttem a bevásárlásból, és a napi könyvelést készítettem, az egyik kislány szaladt a ház felé és kiabált: „Csupa vér minden!” Kinéztem az ablakon, láttam a nagyobbik fiamat a földön fekvő rajta a kapufa. A többiek körülötte döbbenően álltak.

A gyerekek fociztak az ebédet megelőző szünetben. Berci fiam kapura lötte a labdát, ezt Bálint vetődéssel akarta hátrítani. A labda eltalálta a kapufát, ami a felső részénél szétvált, és szabályosan leütötte Bálintot. Megijedtem, első gondolatom, hogy azonnal kórházba kell vinnem. A mentők ki tudja, mikor érnek a helyszínre! Beugrottam az autóba, és nagy sebességgel odahajtottam Bálinthoz. Közben azon gondolkodtam, hogy az Úr nem véletlenül adta ezt nekünk, de még nem tudtam, mit fog kihozni belőle. Persze, meg voltam rémülve. A gyerekek a döbbenettől megmerevedve álltak, egy szó nélkül néztek, amint elhajtottunk az orvoshoz.

Dorottya, Somogyi Péter kislánya értesítette közben őt is, és mire kijött a házból, mi elmentünk. A gyerekek közrefogták és sírva kérdezték, mit csináljunk? Péter bácsi rájuk nézett, és csak ennyit mondott: „Menjünk és imádkozzunk!” Az ebédelőben leültek, csendben imádkoztak, Péter bácsi felolvasta az aznapi Igét. 125. zsoltár, 2.

verse: „Jeruzsálemet hegyek fogják körül, népét pedig az Úr karolja át most és mindörökké.” A gyermekek átérték Istenünk csodálatos ígését. Ezzel együtt volt olyan gyermek, aki az ijedségtől még ebédelni sem tudott. Bálint sebét eközben Tahiban ellátta a körzeti orvos, és elküldött Szentendrére, az ottani baleseti sebészetre. Elkészítették a röntgent a fejről, de a seb már nem vérzett. Vártunk, míg kiderült, hogy nincs orvos, mert mindenki szabadságon van. Így folytattuk utunkat Budapestre, a János kórházba. Bálint nem sírt, nem is volt megijedve, mert mi árthatott volna neki, hisz az Úr vele volt. Ő ezt hitte! Később is csak azért volt elszontyolodva, mert nem lehet a táborban, és ez az utolsó hét Péter bácsival. Közben a táborban Péternek el kellett mennie Kecskemétre, és nem maradt sem férfi, sem autó ott. Az akadályversenyt is aznap délután tartották. Minden a legnagyobb rendben zajlott, Jézus ott volt és mindent előkészített. Próbatétel volt ez a felnőttek és a gyerekek számára egyaránt. A felnőtteknek meg kellett oldani autót nélkül az akadályversenyt, míg a gyerekeknek le kellett győzniük az ijedséget és a félelmet. Vacsorára értem vissza a táborba, Bálintnak bent kellett maradnia a kórházban, mert nem tudták egyértelműen kizárni a koponyatörés lehetőségét. Az étkezés előtt elmondtam a gyerekeknek, hogy Bálint jól van, de egy-két napot bent kell lennie a kórházban. Az egyik kislány felállt és mondta: „Tudtam, mert imádkoztunk,

és Jézus vigyázott rá.” Az esti csendességben is érte imádkoztak.

A másnapi Ige is megerősített mindenkit. „Mikor jóra fordította Sion sorsát az Úr, olyanok voltunk, mint az álmodók. Akkor megtelt a szánk nevetéssel és örömkialtás volt nyelvünkön. Ezt mondták akkor a népek: Hatalmas dolgot tett ezekkel az Úr! Hatalmas dolgot tett velünk az Úr, ezért örvendezzünk.” (Zsolt 126,1-3) Ezek is hihetetlenül beszédes szavak voltak! A táborlakók között tényleg csodát tett az Úr! Hittük, hogy Bálint nemsokára visszatér közeink. És úgy is lett. Csütörtök délelőtt feleségem kihozta fiamat a táborba, nem kellett bent maradnia tovább a kórházban. A sebe olyan parányi volt, hogy varni sem kellett, és tényleg csoda, de még enyhe agryázkódása sem volt. Pusztán még pár nap pihenésre volt szüksége. Az Úr beteljesítette ígését, megtelt a szívünk örömmel. A gyermekek számára is bebizonyosodott, hogy él az Úr, itt van közöttünk, és ami az embernek lehetetlen, az az Úrnak lehetséges. Most már tudom, hogy a baleset azért volt, hogy megerősítse a szövetséget ember és Isten között, és beteljesedjen a hét mondanivalója. Hálás a szívem, hogy így történt, csodálatos, áldott hetet éltünk meg Tahiban, az Isten táborában.

Ez az eset arra is figyelmeztetett, mekkora felelősség a gyerekek közötti szolgálat, de hiába minden emberi erőfeszítés. Hiszen a kapukat ellenőriztem a tábor elején! A két focikaput természetesen megerősítettük, rögzítettük.

Vitéz András

Szegénnyé lett érettünk

Manapság sokan küszködnek anyagi gondokkal, nehézségekkel hazánkban. Vanak, akik a létminimumért, vannak, akik jobb megélhetésért, kedvezőbb életkörülmények megteremtéséért keresnek munkát, munkalehetőséget.

A hálózat...

A hívó ember az Úrhoz fordul minden dolgával – örömeiben, bánatában egyaránt.

Hozzá imádkoztam, tőle vártam segítséget hasonló helyzetben én is. Örültem, amikor hitben járó barátaim, ismerőseim meghívása alapján beleláthattam egy üzletbe, amely csupa jó dolgokat, sikert, eredményeket ígért mindenkinek, aki abba belefog, és építi a rendszert, a hálózatot. Termékforgalmazásról van szó. A termékek kiválóak, környezetbarátok. A koncepció legális, tiszta és fair. A szisztémát a világ jelentős egyetemein tanítják. Aki a legtöbbet dolgozik, az keresi a legtöbbet. Örültem akkor is, amikor bizonyos rokon vonásokat fedezhettem fel az üzlethálózat kiépítése és a gyülekezetépítés lehetőségei között. „Írj egy névsort!” – ez az első lépés a siker útján. Mindenki, aki belép, a terjeszkedés potenciális letéteményese; le tudja írni 50-60 ismerőse nevét. A névsorban szereplők úgyszintén le tudnak írni 50-60 nevet. Ötven-szer ötven már 2500 név – és még ezek is ismernek másokat... „A meghívás” a második lépés, a harmadik pedig „A bemutatás”. A meghívó minden alkalommal barátai, ismerősei körében mutatja be az üzletet, a siker hálózatát. Később ezt írásban is megteszi – negyedik lépés: „Az információs csomag”. Mennyi áldás lehetne azokon a beszélgetéseken, ame-

lyeken baráti körben Jézus Krisztusról és az Ő egyházáról szólnék újra meg újra, s ezek az ismerőseim ugyanezt tennék az ő ismerőseik körében – gondoltam mindjárt –, mekkora ébredés bontakozhatna ki ennek nyomán!

Tetszett nekem ezekben a lépésekben az is, hogy lehetőségeket kínálnak arra, ha bármit nem értek, megbeszélhetem az úgynevezett felső kapcsolattal – és ő segít. Tanulhatok tőle. Később pedig: azzal biztosítom saját vállalkozásomat, ha hálózatomban, csoportomban másokat is sikerhez segítek. A gyülekezetben is tanulhatok a hitben előttem járóktól – és sokat tehetek a felnövő, felzárkózó hívó nemzedékért, a keresőkért, a bizonytalankodókért, a tévelygőkért, a frissen megtértekért (aki másokat felüdít, maga is felüdülni fog). Szimpatikusnak tűnt az elején a csapatmunka, s az, hogy az üzletben elért sikereiről mindenki számot ad az abban résztvevők közössége (csoportja) előtt. Az első megbeszélés, tervismertetés utáni úrvacsorai Ige is megerősítette örömemet: „*És megadá nékem a király az én Istenemnek rajtam nyugvó jó kegyelme szerint*” (Nehémiás 2,8).

Mire tanított engem az én Uram ebben az üzletben, ezzel az Igével – erről szól bizonyoságtételem.

Smaragdok, gyémántok

„Ülj le egy csendes sarokba, és gondold át újra az egész üzletet” – ezt kellett tennem a második lépésben. Ezt kellett volna tennem imádságban is, de ehhez csak az út végén nyertem kellő világosságot. Mert az útnak vége lett; különben miről szólna e vallomás... Visszapillantva úgy látom, hogy nagy len-

BIZONYSÁGTÉTEL

dülettel, nem kis önbizalommal kezdtem építeni meggazdagodásom bábéltornyait. Te ezt meg tudod csinálni! Ezzel keltem, ezzel fekdüdtem, ez zsongott a fülemben szüntelen. No meg a nagy kérdés: Mekkora mellékkeresetet akarsz? Havi tízezret, százezret, vagy ennél sokkal többet? Mire fordítanád? Hamar meglendült a fantáziám: könyvek, könyvszekrény, íróasztal, autó, családi ház... Nagy lehetőségek! Egyszerűen csak kövesd a lépéseket, amelyeket ajánlunk neked! Akit bedobnak a mély vízbe, annak úsznia kell. Megpróbáltam. Ott voltam a bemutatókon, hallgattam az ajánlott kazettákat, használtam a termékeket, vásároltam is tőlem azokból; elmentem a gyűlésekre, a szemináriumokra. Egy-egy helyszínen 15-20, 60-80, több száz, illetve több ezer üzlettárs hallgatta a sikereseket: akik a maguk hálózatában 3, 6, 9, 15, 21 százalékot értek el. Így hallgattuk – az igazán nagyokat is: akiknek több 21 százalékos vonaluk volt. Ők rubintnak, gyöngynek, smaragd-nak, gyémántnak mondták magukat, s elképesztően gazdagok voltak már. Előadásaiukról még a hívő lányok is azt tartották: isteniek. A szemem láttára, a fülem hallatára váltak istenné a gazdagok. Övék lett a dicsőség.

Változnod kell!?

Az említett hasonlóságokról szóló kezdeti lobogásom lángjai így lanyhulni, a különbségüké pedig égetni kezdtek. Minden szabad nékem, de nem minden használ; minden szabad nékem, de ne váljak semminek a rabjává – vallom Pál apostollal én is (1Kor 6,12). Bizony, nem volt könnyű kijönni egy ilyen rabságból, hiszen nem volt könnyű felismerni sem azt, hogy már nem vagyok szabad... Még csillogott minden, de már egész belső világomat betöltötte a vagyonszerzés szenvedélye, amely szinte észrevétlen kizso-

rított onnan minden örökkévaló tartalmat. Azt gondoltam: csak külső szemlélő vagyok, pedig már rég a kincsgyűjtők aggodalmaskodása munkált bennem. Megszerezni és megtartani! A mulandót, az ideigvalót? Az elveszithetőt? Amit – jelképesen szólva – a rozda és a moly megemész, a tolvajok kiásnak? Igen. Lám, ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is (Mát 6,21); mégis nehezen szembesültem ennek az Igének az üzenetével, mert bizony egy munkahely önmagában nem minősíthető bűnösnek csak azért, mert jobb kereseti lehetőséget kínál a többinél. A bűn bennem van, hiszen én élek a felkínált lehetőséggel. Engem formál az üzlet. Ebben az üzletben bárki bármit el tud érni, amit akar, de úgy, hogy ő maga változik az üzletért. Neked is változnod kell – mondják –, a sorsod a te kezében van. Senki másra ne hallgass, csak magadra és a szponzorodra! Istenről tehát szó sincs. A zsoltáros viszont ezt mondja: „Istenben bízom, nem félek” (Zsolt 56,12). Pál apostol pedig azt írja Timótheusnak: Azoknak, akik gazdagok e világon, mondd meg, hogy ne fuvalkodjanak fel, se ne reménykedjenek a bizonytalan gazdagságban, hanem az élő Istenben, aki bőségesen megad nekünk mindent (1Tim 6,17). Erre az élő Istenre nem figyeltem, amikor ebben a bizonytalan gazdagságban reménykedtem. Ez választott el Őtől. Ami pedig az embert elválasztja az Istentől, bizony az a bűn.

„Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme, amely után sóvárogva egyesek eltévelyednek a hittől, és sok fájdalmat okoznak önmaguknak” (1Tim 6,10).

Az üzlet megkívánta, hogy önbizalmam fejlesztése érdekében naponta legalább tizenöt percet olvassak „pozitív” könyvet. Megvettem tehát a Sikerkalauzt és az ehhez hasonló könyveket. Olvastam őket – leginkább este, lefekvés előtt. Szinte észre se vettem,

hogy ezek sorába a Biblia már nem illett bele...

Az üzlet teljes embert kívánt: ne csak a fejükkel csinálják ezt az üzletet, hanem a szívükkel is – szól a buzdítás főnről. Teljes embert, odaszánt életet kíván Isten szolgálata is. Hol vagyok én ettől – kérdezhetem magamtól –, és hol voltam abban az időben? Pál apostol Macedónia gyülekezeteit példaként állította a korinthusiak elé, mert erejükön felül adakoztak a jeruzsálemi gyülekezet javára kezdeményezett gyűjtésben: először önmagukat adták, azután javaikat (2Kor 8,1–6). De nem szolgálhatunk egyszerre két úrnak: az Istennek és a mammonnak. Nagy hatalom a mammon, a gazdagság; mögötte a Sátán áll, aki megpró-

BIZONYSÁGTÉTEL

bált engem is körbefonni a világ lehetőségeivel. Csábításaival azon munkálkodott, hogy elhomályosítsa az igazi kincsek utáni vágyat, és megakadályozza közeledésemet Istenhez. Az üzletnek része a gyakori csoportösszejövétel, amely az eredmények számbavételének és az üdviválgásos együttörvendezésnek is fóruma. A siker és annak elmondása reflektorfényben is felszabadulttá tette a megszólalókat – lazán tudtak beszélni arról, hogyan érték el azt a bizonyos százalékot. Bizonyságtévő jellege is van ennek, de messze nem az, hiszen nem Istennek adnak dicsőséget örömben. Egymás kezét fogva és felemelve sikítoznak. Keresztyén ifjúsági összejöveteleken ez a kézfogás az ároni áldás közös elmondásával, vagy énekléssel esik egybe. Az igazi bizonyoságtétel pedig arról szól, hogy aki megtért, miből szabadult meg, minek örül különösképpen, hogyan támadt élet körülötte; illetve, hogy mit végzett el Úr Jézus őbenne a megtérése óta. Igen, bátrak a bizonyoságtévők, de Isten iránti alázatban bátrak – és nem elbizakodottak.

A szabadulás

Ebben az üzletben ajtókat nyitnak ki – mondta egyszer előadásában egyik felső kapcsolatomban (szponzorom) –, de nem mindenki fog ezen az ajtón az anyagi gondoktól való szabadulás útjára jutni. Igazat beszélt, mert én sem jutottam oda, legalábbis nem ezen az ajtón át... A Biblia is beszél egy ajtóról, amely a szóban forgó gyülekezetnek megnyitja az örök élethez: „*ímé, adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat*” (Jel 3,8). Reménységem szerint egykor majd én is felés megszabadultan beléphetek rajta.

Csodálatos érzés! Megszabadultam! Ebben a színes forgatagban – Istennek hála – megértettem valamit. Megláthattam: ha két

BIZONYÁGTÉTEL

dolog, jelenség, helyzet oly nagymértékben hasonlít egymáshoz, hogy szinte tükörképei egymásnak – és az egyik oldalon az Úr Isten áll, akkor a másik oldalon csakis a Sátán állhat. Harcomat tehát övele – a bennem munkálkodó gonosszal – kell meghívnom. Maga az élet a tét: meg lehet menteni, vagy el lehet veszíteni azt; de mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall (Mt 6, 26)...

Jézus kérdezte ezt az öveitől. Tanításában a pénzt is helyére tette: nem az ember van a pénzért, hanem a pénz az emberért. Az bánik vele helyesen, aki nem felhalmozza, hanem mások javára fordítja, s így gyűjt magának igazi kincset a mennyben.

Istennel a kevés is elég

Isten tehát felismerést adott nékem, s annak nyomán szabadulást – de adott feladatot is. A megfáradt, elkedvetlenedett, depressziós Illést is úgy erősítette meg, hogy megbízást adott néki. Engem a gyerekek közé küldött az Ő Igéjével: Engedjétek hozzám jönni... Egy kedves kis iskolát szemelt ki az Andrássy úton, amely hamar a szívemhez nőtt. Nem azért, mert ez is egyik csoportunk összejöveleinek adott otthont. Csak egy termet béreltünk: ilyenkor a földszinti ebédlő egész este a miénk volt, mert Isten nagy kegyelme folytán hittan órákat tarthatok itt a kicsinyeknek – órarend szerint. Arról a Jézus Krisztusról tehetek bizonyosságot – lassan már egy évtizede –, aki gazdag lévén szegénnyé lett értünk, hogy mi az ő szegénysége által meggazdagodjunk (2Kor 8,9). Így aztán ilyenkor a pincétől a padlásig, az orvosi szobától a könyvtárig, az udvartól az igaz-

gatói irodáig egészen enyém az iskola az Urban.

Isten más módon, másképpen azokat is megadta, amikre akkor vágytam, amikor a megcsillantott nagy lehetőségek elvarázsoltak. Lett autónk, családi házunk, a könyvek méltó helyre kerültek... Igaz persze, hogy az iskolát el fogják adni a fejünk fölül, igaz, hogy az öreg autó műszakija rövidesen lejár, igaz az is, hogy még kilenc évig fizetni kell a kölcsön részleteit, amit az építkezéshez felvettünk, de békességünk van. Látjuk ugyanis, hogy Isten nélkül a sok is kevés, Istennel viszont a kevés is elég.

Új tanév elején vagyunk – sok nehézséggel, sok feladattal, sok reménységgel. Ott folytatjuk, ahol abbahagytuk, de felhasználjuk a nyári élményeket, a régebbi tapasztalatokat – a gyerekekét és a magunkét egyaránt.

Ábrahám és Sára egyiptomi „turista-útját” ismerve tudjuk, hogy minden Isten nélkül megtett út hiábavaló út. Ilyen – és hasonló – hiábavalóságoktól szeretném a gyerekeket is megóvni. Adja Isten, hogy így legyen!

Dévai Józsa Gábor

FÓKUSZ

Nem pusztul tovább a Munkácsy-másolat

A Magyar Nemzeti Galériában nyár elején befejeződött a gyülekezetünk tulajdonában lévő Munkácsy-másolat, A Krisztus Pilátus előtt című Gábor Móric-festmény konzerválása, azaz a kép restaurálásának első szakasza. Ezzel sikerült megállítani a festmény további pusztulását.

A múzeum munkatársai – Ganczaugh Miklós, Szutor Katalin, T. Szabó Mariann és Takácsi Gábor – a festmény megszabadították a már használhatatlan régi feszítő-rámától, és kiderült, hogy a képet korábban szakszerűtlenül, enyvvvel próbálták meg konzerválni. Ettől gyűrődött meg, rándult össze a felülete. Majd a sok állás következtében ráncok keletkeztek és megindult a festék pergése is. A múzeumban a képet első lépésben megfelelő vegyszerekkel megtisztították, eltávolították róla a korom- és lakkréteget, a hibás átfestéseket.

A tisztítás után a puhítás következett, száraz présben, ehhez a képet három részre szét kellett szedni a varrás mentén. A puhítási folyamatot négyszer is meg kellett ismételni. Kisimult a felület, majd a meleg prés következett, vákuumban, ekkor a festmény megkapta a szükséges konzerváló anyagokat. A vásznat üvegselyemmel erősítették meg, és összeillesztették a három részt. Ezután következett a vakkeretrel való feszítés, új hordozó lervászonnal.

A restaurálás második szakasza anyagi okokból még nem kezdődhetett el, ehhez további egymillió forint szükséges. Addig a képet a múzeum őrzi. Hátravan a festmény kiegészítése, a tömítés, retusálás, lakkozás, egy szép díszráma elkészítése.

D. M.

Takácsi Gábor, T. Szabó Mariann és Ganczaugh Miklós segít a kép újjászületésében.

Fotók: D. M.

Levél a fazekasműhelyből

Ebben az iskolaévben bizalmat és engedélyt kaptam a gyülekezet presbitériumától fazekas szakkör indítására az iskola és a gyülekezet érdeklődő gyerekei számára. Sok évvel ezelőtt már tartottam számos gyereknek különböző művelődési házakban és óvodákban is kerámia szakkört. Aztán eljött az az idő, amikor a saját fazekas munkám, a családom és a gyerekeinkkel kapcsolatos elfoglaltságok egy időre háttérbe szorították a mások gyerekeivel való foglalkozást. Ez az időszak nagyon termékeny volt úgy az alkotó munkámban, mint a hitbéli életem fejlődésében.

Sok-sok mindenre tanított, s most szükségét érzem, elsősorban a gyerekeknek való átadására. Ezeket a tapasztalataimat szeretném megosztani lelki testvéreimmel, és mindazokkal, akiket érdekel, hogy milyen szerepe lehet egy fazekas szakkörnek a gyerekek nevelésében.

Én a fazekasságot Istentől kapott munkámnak hiszem. Az Úr tanítani akart, akar álltala. Fontos tanulnivaló mindnyájunk számára a pontos, kitartó munkavégzés. Sok türelemre van szükség, amíg az agyagból a kiégett, esetleg mázas, csillogó cserép elkészül. Sok buktatója van a fazekas munkának. Az agyagtárgy szétreped, ha nincs jól meggyúrva, ha túl szárazon dolgoznak vele, ha nem dolgozzák össze rendesen mintázáskor, ha hirtelen szárítják. Nem lehet vele gyors sikert elérni. Először is többlepcsős munka eleve kintartást igényel. Nem elég elkezdni, be is kell fejezni a munkát. Ki kell tudni várni, amíg megszárad, ideje van a festésnek, az égetésnek. Meg kell tanulni a festék, a máz elkészítését. A rosszul elkészített, túl vékonyan vagy vastagon felhordott máz helyrehozhatatlanul „elárlulja” a hibát a kész tárgyon.

Ebben a sikerorientált világban komoly feladat megtanítani a gyerekeket az ilyenfajta munkára. A munka nyomot hagy az ember kezén, s a gyerekek egy része már a kezét sem szereti „bepiszkolni” ilyesmivel. A kérdés nem az, hogy „bepiszkolódik-e”, hanem az, hogy megéri-e? A valamit valamiért adás, az eredményért való munkálkodás kérdése.

Saját kisfiam is sokszor választatna a könnyebb utakat. Mégis, ha rászánja magát és velem jön a műhelybe, s amíg én végzem a munkámat, ő alkot – elkezd szabadon szárnyalni a képzelete: csodálkozva figyelem, ahogy Isten megadja neki a „formanyelvet”, amivel elmondja, amit akar, a lényegét fejezi ki. Soha nem látom ragyogóbbnak az arcát az én állandóan izgó-mozgó gyerekennek, mint egy-egy ilyen csendes alkotó óra után.

Valaki nagyon találóan azt mondta nekem a mostanában igen elterjedt kreatív hobbioltok által terjesztett kultúráról, hogy kicsit olyan szellemi értelemben, mint a gyorséttermek ételkínálata. Azt hiszem, ez nagyon találó. Sablonok, félkész formák, drága, ragyogó festékek, mintalapok, sütőben süthető kerámiafestékek – a gyors siker garanciái.

Ne legyek igazságtalan! Sok ember – aki magától nem tud tervezni, nem olyan ügyes a keze, nem olyan gazdag az alkotó fantáziája – kap kedvet így az alkotáshoz, neki is sikerülhet az, ami másnak. Ezzel nincs is semmi baj, ha értjük, hogy ez kézimunkázás, hasonló a maga sokféleségében is, nagyanyáink előnyomott hímzés-, gobelin-mintáihoz. Ha nem tévesztjük össze az igazi ALKOTÁS-sal. Mert az valami más. Az igazi agyag igazi égéshőfoka 900 Celsius fok körül kezdődik. Az 1000 fok alatti mázakat ala-

A fazekas szakkörön készített alkotásokból júniusban volt látható gyönyörű kiállítás a gyülekezeti teremben

csony hőfokúaknak hívják. A kézműves alkotás lényege valamely természetes anyag segítségével mindig kultúraátadás, jó esetben az alkotó gondolatának, mondanivalójának kifejezése is. Ehhez alapkövetelmény a különböző technikák, anyagok, munkamódszerek ismerete.

Sokéves munkám folyamán legnagyobb örömem mindig az volt, ha valakitől visszahallottam, hogy az alkotásom mondanivalója eljutott hozzá. Szeretném erre tanítani a gyerekeket, hogy ne csak szép tárgyakat

készítsenek. Még a legegyszerűbb tárgy is hordozhat mondanivalót. Folytatása egy nép szellemi kultúrájának, gyökere van, kötődik valahová. A tárgy, ha jó, megbonthatatlan egység, nem tárgy és dekor.

Az agyag a TEREMTÉS anyaga is. Ahogy Isten kezében az ember teremtésekor, véges emberi módon mi is ezt élhetjük át alkotásainkban: a semmiből- valamit-készítés csodáját. Akár úgy is, ahogy a jelképi beszéd a református egyházművészetben, amit hitvalló közös nyelvünként is megtanulhatunk érteni, használni. Érteni az agyagba, kőbe, fába fagyott, merevedett, rögződött lenyomatokat – eltűnt korok üzenetét. Ilyen nyomokat hagyunk mi is magunk után. Nem mindegy, hogy milyent. „Eljátszhatunk” ezzel tárgyaink, természeti környezetünk és gondolataink agyagba örökítésével. Fejlesztő ez a munka. Fejleszti a kezet, az idegrendszeri koordinációt a gyerekeknél, de a lélek Istennel koordinált működését is az arra érzékeny emberben, gyermekben. Csendeséget ad. Öröm nézni, ahogy az ügyetlenek gondolt kis kezek összerendeződnek a mondanivaló kifejezéséhez. Ahogy a megtanult örökség és kifejezési mód működni kezd a gyerekek lelkében. Nem kizárólag a fazekas munka képes erre. Láttam én már olyan szövött szőnyeget, amely ugyanúgy a teremtett világ áhított harmóniáját sugározza. Ha a gyerek megtanul a kertben dolgozni és öröme telik benne, ugyanúgy részese lesz az emberi „teremtés” alázatának és örömének.

Az Úr tevékenységre teremtett minket. Kinek-kinek a neki adott talentumai szerint, kezével-eszével-zenei tehetségével-becsületes munkájával, kinek-kinek a maga területén. Minden munkában lélek van, mindennel az Úrnak szolgálunk. Én is a saját talentumom szerint szeretném erre tanítani a gyerekeket.

Martinecz Márta

Engedjük el őket!

Jézus mondja: „Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket...” (Lk 18,16)

A gyermekmegőrző szolgálat közel hat éve működik a Fasorban. Azóta sok kisgyermekes családdal bővült a gyülekezet, és folyamatos az „utánpótlás”. Istenünk sorra ajándékozza a gyermekeket, hordozza a családokat, ad erőt nap mint nap. Ahhoz, hogy a fiatal szülők ne szakadjanak ki a rendszeres igehallgatásból, vasárnapról vasárnapra biztosítjuk a gyermekek felügyeletét babakortól négyéves korig. Nem ritka a húsz-huszonöt gyermek sem egy-egy vasárnap. Talaly karácsony környékén vehettük használatba az új ifjúsági termet, s rendezhetjük be vasárnaponként a kisgyermekes igényei szerint. Az elmúlt évek alatt Isten adott mindent: van kiságy, járóka, pelenkázó, sok játék, a nagyobbak rajzolhatnak a szép, színes gyermekasztalon. A terem padlófűtéses, ezért télen is meleg van a kis lábaknak, és színes szőnyegekkel még barátságosabbá tudjuk tenni a helyiséget. Azért is hálát adhatunk Urunknak, hogy ebben a teremben van mos-

dó és kis konyha, ez lényegesen megkönnyítette a szolgálatot a régi, toronyszobai helyhez képest. Lám, így hordozza Isten a gyermekek és szolgálók szükségéit! „Kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömtök teljes legyen.” (Jn 16,24) Valóban, sok örömet jelent ez a szolgálat: figyelemmel kísérni a gyermekek fejlődését, beszélgetni a szülőkkel, bátorítani őket, hogy merjék ránk bízni csemetéiket, megnyugtatni az elkeseredett apróságokat... Mindezt és még sokat Istentől el kérve – és elnyerve Általa. A szolgálói csapathavi egy alkalommal – a hó utolsó előtti vasárnapján, negyed tízkor – találkozik, megbeszéljük az elmúlt heteket, illetve ilyenkor készítjük el a következő havi beosztást. Alkalmainkat imaközösséggel zárjuk. Egy vasárnap négy-öt szolgáló vigyáz az apróságokra.

A gyermekmegőrző ősztől az Anyakörök alatt is rendszeres felügyeletet biztosít a kicsiknek, eddig ez külön szolgálati terület volt. Szeretettel hívjuk és várjuk azokat a testvéreket, akik ezen a területen szeretnének bekapcsolódni a gyermekmunkába, a konfirmációs korosztálytól az idősebb korúakig bárkit.

Vitézné Horváth Erika

Nem ritka, hogy egy-egy vasárnap húsz-huszonöt kicsire is vigyáznak a gyermekmegőrzős testvérek

Kedves gyerekek!

Véget ért a nyári szünet, és újra elkezdődött a tanulás időszaka. Biztosan van, aki már várta, hogy újra óvodába, iskolába mehessen, és van, aki sajnálja, hogy elmúlt a nyaralás, a sok szabadság ideje. A mostani feladatokkal megpróbálhatjátok Ti is kicsit (vagy még) vidámabbá tenni ezt az időszakot. Jó szórakozást kíván: Zsó néni

1. A szünetben biztosan sok szép helyen jártatok, és talán jobban megfigyeltétek, hogy milyen szép ez a teremtett világ. Hálátad azzal is kifejezheted Istennek, ha megoldod ezt a feladatot. Az egyes mezőkbe írd be a teremtés szerinti helyes sorszámot (segít ebben az 1Mózes 1.), utána pedig fejezd be a mondatokat szintén a a teremtés sorrendjében!

A VILÁGOT ISTEN
KÖSZÖNÖM A
KÖSZÖNÖM A
KÖSZÖNÖM A
KÖSZÖNÖM A
KÖSZÖNÖM A

2. A bibliai időkben még csak tekerescsekből tanultak a gyerekek olvasni és Istenről is. Megtaláld a képen elrejtett 10 tekerceset?

3. Szintén a teremtett világról szólnak az alábbi találós kérdések. Meg tudod oldani őket?

Éjjel világító lámpás,
egyszer kerek,
máskor csámpás,
nappal nem leled
sehol,
pedig ott van valahol.

(P10H)

Színes jel, de mégse
bálvány,
szebb, mint a
legszebbik márvány,
felhő ívén érkezik,
Isten ránk emlékezik.

(ÁUPAJBAIZS)

Vágyik rá a szarvas,
sivatagi vándor,
ezt issza a föld is
égi telt pohárból.

(ZJA)

Királysága nem vitás,
bár sörényes,
nem koronás.

(UPLÁB)

Sivatagban vezet útja,
hátán málhája
és púpja.

(TEVE)

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

- Vasárnap** de. 10 óra istentisztelet
de. 10 órakor istentisztelet gyermekeknek 3 korcsoportban
de. 10 órától gyermekmegőrző szolgálat
- Kedd** de. 10 óra bibliaóra
- Szerda** du. 6 óra bibliai közösségi óra
- Csütörtök** du. 6 óra bibliaóra
du. 6 óra Kis ifjúsági kör (18–23 éves korig)
- Péntek** du. 6 óra Nagy ifjúsági kör (20 év felett)

EGYÉB ALKALMAINK

- **Ifjúsági** istentisztelet október 10-én, vasárnap de. 10 órakor
- **Férfi bibliaóra** minden hónap első keddjén délután 6 órakor
- **Julianna iskolával közös istentisztelet** november 21-én, vasárnap de. 10 órakor

Anyakör, páros kör, családos alkalmak**Október**

9. szombat, anyakör: Hogyan lettem Jézus tanítványa? II.

15. péntek, páros kör: Házaspári szerepek
30. szombat, anyakör: Veresné Kovács Judit gyermekpszichológus szolgálata

November

13. szombat, anyakör: Hogyan lettem Jézus tanítványa? III.

19. péntek, páros kör: Kommunikáció a házasságban

27. szombat, anyakör: Polgár Károlyné házassággondozó szolgálata

December

11. szombat, anyakör: Hogyan lettem Jézus tanítványa? IV.

17. péntek, páros kör: Megbocsátás

19. vasárnap: családi nap – Ünnepeink (hagyomány, felkészülés)

Táborzáró hálaadó csendesnap lesz Tahitótfaluban, Isten táborában

október 2-án, reggel 8-tól délután 4-ig.

Indulás reggel 8-kor

bérelt autóbusszal az Árpád-hídtól.

(Részvétel: 250 Ft,

jelentkezés a lelkészi hivatalban)

HANGVERSENYEK

A VÁROSLIGETI
FASORI REFORMÁTUS TEMPLOMBAN

Szeptember 29. szerda, 19:30

Seres Dóra fuvolaestje

Orgonán közreműködik: Pálúr János

Október 10. vasárnap, 15:30

Zenés áhítat**kórus- és gyülekezeti énekléssel**

Közreműködik: 8 énekkar

Vezényel: Kárpátiné Berkesi Boglárka

Orgonál: Pálúr János

November 14. vasárnap, 15:30

Zenés áhítat egy hosszabb bibliai fejezettel**Jónás próféta könyve**

Felolvasás és igehirdetés:

Pentaller Attila

Orgonaimprovizációk: Pálúr János

December 12. Advent III. vasárnapja, 15:30

Johann Sebastian Bach**70. kantáta: Wachet, Betet...****Vigyázzatok és imádkozzatok**

Vezényel: Bódiss Tamás

Közreműködik:

a Soli Deo Gloria kórus

és kamaraegyüttes

FASORI HARANGSZÓ

A Budapest Fasori Református Egyházközség
időszakos kiadványa.

Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Címünk: 1071 Budapest, Városligeti fasor 7.

Tel.: 342-7311

e-mail: fasor@uze.net